

Danskeeren.

Udkommer hver Tirsdag og Fredag

Tirsdags-Udgave.

„Danste. en“ koster kun \$1.50 pr. Udgang.

Nr. 12.

Blair, Rebr., Tirsdag d. 9. Februar 1904.

13. Aarg.

Millioners Værd lægges i Aske i Baltimore.

Maaske større end Chicagos Brand.

Flere Byers Brandmandskab kæmper tappert imod Luerne, men forgæves.

I Gaar Morges naaede den første Efterretning om en frygtelig Ildbrand i Baltimore og gennem „D. maha Bee“. Dette Blad skriver:

„En af de største Ildbrande, om ikke den største, i amerikanerne Byers Historie, raser for Tiden i Storbymen Baltimore. Den udbrod omkring Kl. 11 i Gaar (Søndag) Formiddags i en af de største Manufakturforetagelser i Byen, og ved den Tid, dette sked (MandagMorgen), er man lige saa langt fra at have den under Kontrol som nogen Sinde, siden den udbrod. Branddepartermenterne i Washington, Philadelphia, og Wilmington har sendt Hjælp, men Brandmandskabets forenede Kræfter gør ingen Indvirkning paa Flammerne.

Man prøver paa at standse Ilden ved Hjælp af Dynamit, idet Bygningerne foran den sprænges, i Haab om berøve Ilden sin Næring. Men Flammerne bæres af den stærke Vind, og brandende Stumper spredes ud over Byen og fænger paa nye Steder. Der synes kun lidt Haab om at standse Ildens Fremmarch, før den har fejlet alt paa sin Vej bort.

Over 400 Strømme fra Maskinsprøjter har været rettet imod Ilden, men tilsyneladende maatte Slutningsmandens heroiske Arbejde lige saa gerne have været ugjort.

Ilden har, paa Grund af de indvirkende Bygningers Natur, ikke grebet saa hurtigt om sig som enkelte andre Ildbrande, og derfor er, saa vidt vides, endnu intet Liv gaaet tabt. De umaadelige Oplagshuse, Butikker og store Kontorbygninger er imidlertid lagte i Ruiner.

Overslag over Tabet varierer meget, og det er overhovedet umuligt at bestemme Tid at give et tilnærmelsesvis rigtigt Overslag. Der har været gaaet paa fra 40 Mill. til 200 Mill. Dollars. Det sidste Tal overstiger Tabet ved Chicagos Brand den 9. Okt. 1871 med \$10,000,000.

Følgende Telefonmelding fra Baltimore er modtaget i Washington Mandag Morgen, 8. Febr.:

„Da Ilden naaede Jones Falls, slog Vinden om og drev Ilden Syd paa, og den har naaet Bærfæst, hvor der var meget brandbart Stof. Ilden har skiftet Retning flere Gange, siden den slæbte. Først var dens Retning nordlig, slog sig saa mod Nordøst indtil Kl. 4, da strøg den lige Vest paa.“

En lidt senere Telefonmelding beretter fremdeles om Ildens Omfang. Posthuset og et 4 Millioner Courthous brænder ogsaa.

En Mand tilhørende „Baltimore Sun“'s Redaktionsstab naaede Washington Søndag Aften. Han sagde, at Brandens Raseri overgik al Beskrivelse. „You can't imagine it, you can't imagine it“, blev han ved at gentage. Den gigantiske Udelæggelses Scener syntes at have gjort faadant Indtryk paa hans Sind, at han glemte alt andet.

„Jeg har set store Ildbrande i New York og Chicago“, sa' han, „naar Bloet efter Bloet falder for Flammerne, men intet, der i vidt Næst nærme sig den Katastrofe, som ramte Baltimore i Dag. Flammerne fejede ned igennem Gaderne med en Fjeldsbeslag Fart og Rasen. Store Bølgler 200 Fod høje faldt Afstanden mellem Husene og, tastende sig fra den ene Side til den an-

den, udsleddede Styrstræberne af Tilværelsen, som om de havde været Svoolffittasfer.“

Sidste Nyt fra Branden i Baltimore.

Efter en heroisk Kamp, der varede fra Søndag Formiddag Kl. 11 til Mandag ved Solnedgang, lykkedes det Brandmandskabet at faa Magt over Ilden. Branden udelæggede alt paa sin Vej, indtil den naaede en lille Flod, som løber igennem Byen. Her opstillede Brandfolkene fra New York sig, og det lykkedes at standse Ilden her. De forskellige Kompagnier begyndte da at kæmpe sig frem fra forskellige Sider over det brandlelte Distrikt, og de Hundrede Strømme, som sendtes ind over Ilden, neddæmpede den omkring i Udlandet, saa at uagtet Ilden endnu raser voldsomt i Ruinerne, er der ingen Fare for, at den atter skal faa Overhaand.

Det glædeligste midt i denne forfærdelige Ulykke er, at ikke en eneste er omkommen, og kun faa er bleven saaret, ingen alvorlig.

Til Morgen i Dag gør man paa ny Overslag over Staden, men de forskellige vurderer fra 100 Mill. til 300 Mill. Dollars.

Den eneste Ildbrand, denne kan sammenlignes med, er den i Chicago, men her kom Branden ikke som i Chicago ind i Byens Distrikt, og her vil ikke blive nogen legemlig Lidelser, med Undtagelse af maaske, at man for en kort Tid kan komme til at mangle Levnetsmidler, da de store Forhøjningshuse med deres Forraad er brændt.

Byen er under Militærlov, og ingen andre end dem, der har Krænde, faar Lov at komme ind i det brandlelte Distrikt.

Den bedste Orden har været overholdt hele Tiden; Militæret og Politiet har Magt over Situationen, og der er ikke hørt om et eneste Tilfælde af Ran. Brandmandskabet har begyndt at kunne tage sig lidt Hvile efter den udmattende Kamp. I Aftes fik enkelte Kompagnier Lov at gaa hjem og hvile, mens andre fortsatte Arbejdet. De fra de andre Byer vil faa Lov at gaa hjem i Dag.

Hon. Lars Swenson i Minneapolis død.

Om den i vor forenede danske Kirke vel kendte og højt agtede Lars Swenson i Minneapolis, i sin Tid Medlem af Minnesotas Legislatur og vist i omkring 30 Aar „Manager“ af „Augustburg Publishing House“ og den forenede norske Kirkes Kasserer, skriver „Lutheraneren“ af 3. Febr.:

Kasserer Lars Swenson, som har været sig siden for Jul, sit sidste Søndag Hjerneblødning, saa det ser ud for os, som om Døden kan indtræde naar som helst. Han har ikke været sig bevidst, siden denne Blødning begyndte. Herren gøre det godt for ham og styrke hans Hustru og Børn i Prøvelsen!

Dg i „Stand.“ af 3. Febr. læser vi videre:

Hon. Lars Swensons Begravelse fandt Sted fra Bethlehems Kirke i Minneapolis under sædvanlig stor Deltagelse. Pastor L.H. Dahl, Formand i Den forenede Kirke, foretog te, assisteret af Prof. Boeckman og Prof. Johnson fra Den foren. Kirkes Seminarium og Pastor Gerhard Rasmussen, forhenværende Præsident i Bethlehems Kirke. Som Honorary Pallbearers fungerede: Past. L. H. Dahl, Dr. Boeckman, Prof. Johnson, Past. Gerhard Rasmussen, Harmony, Minn., Past. G. L. Lund, Menomonie, Wis., og E. O. Kubel, Redaktør af „Lutheraneren“. De aktive Pallbearers var Peter Nelson, Carl Raugland, Odin Moe, Olaf Olsson, Erik Walbels og Andreus Sundheim.

En Mordbrænder.

Grufulde Scener.

En Moder omtommer i Luerne med sine fire Børn.

En Katastrofe i Sverrig.

Et Par Telegrammer har meddelt om en frygtelig Ildens i Nærheden af Gese, ved hvilken en Moder indbrændte med sine fire Smaa børn, et lille Barn blev knust, og tre Mennesker kom slemt til Skade. Et forfærdeligt Ansvar har Husets Ejer, Bager Olsson, at bære paa, hvis det, hvad Politiet nu tror, er ham, der har paafat Ilden. Seneften Blade bekræfter sig i lange Beretninger med Katastrofen.

Den første, der opdagede Ilden, var en femtenaarig Bagerlærling Forslund. Han vandedes ved, at Bærfæst, hvori han sov, fyldtes med Røg. Hurtig sprang han ud af Sengen, fit to Kammerater vækkede, og skyndte sig ned ad Trappen, som allerede stod i Ild. Hans to Kammerater vandede dog ikke at følge Eksemplet men sprang ud gennem Vinduet. Den ene slog Ryggen voldsomt og blev liggende bevidstløs, den anden slap med nogle mindre Kvæstelser.

Forslund havde imidlertid alarmeret Naboer og Genboer. Hvad det først og fremmest gjaldt om for disse, var, om muligt at frelse Familien Fårneberg, en Slomager, der med sin Hustru og deres 5 Børn tilsyneladende endnu laa og sov, omkring af Ild og Død. Man fik fat paa en Stige og var netop i Færd med at rejse den op mod Familiens Vindue, da Fårneberg og hans Hustru, begge iført Natdragt, aabnede et Vindue, gennem hvilket Røg og Luere slog ud. Da Stigen ikke hurtigt nok blev ført op til Vinduet, vandede Fårneberg Springet ud gennem Vinduet. Men han faldt saa ilde, at han blev liggende uden at kunne røre sig. Hans Hustru var forsvunden fra Vinduet. Med en Morders Hæftighed havde hun kastet sig ind i Luerne og grebet et af Børnene. Nu slængte hun det ned til Jollene nedenfor, men de fik det ikke grebet, og det knuste hovedet mod Jorden.

I samme Øjeblik slog Flammerne sammen om den uhyggelige Kvinde og antændte hendes Natdragt. Hun udstødte et forfærdeligt Skrig. Saa sank hun tilbage i Baalet, og Huset brandte ned over hende og hendes fire Børn. Selv var hun kun 31 Aar. Det aldise af de indbrændte Børn var ti Aar, det yngste kun syv Maanedere.

I Begyndelsen antoges det, at Ilden var opstaaet nede i Forluen og ikke i Bageriet, som saa noget affindes. Og Eieren Olsson, en Mand paa tredive Aar og ugift, var særlig ivrig til at finde paa Forklaringer. Først gættede han paa, at Ilden var paafat af Tyve, senere fremsatte han den Formodning, at Husbolderster i Garberoen havde lagt et Vundt Lændstikker fra sig, og at det var Rotten, som ved at komme i Berøring med Lændstikkerne havde forarsaget Ilden.

Det løb ikke meget sandsynligt, men hvad der navnlig vakte Politiets Mistanke, var, foruden den Omstændighed, at det flere Gange tidligere har brændt hos Olsson, hans ivrige Paastand om, at han havde mistet Penge ved Branden. Han havde haft liggende et Par anbefalede Breve, det ene med 500 Kr., det andet med 300 Kr. De stulde have været affendte Dagen før Branden, men Olsson var kommen for sent til Toget, og nu var Brevene med deres Indhold gaaede op i Luere.

Gjenbommeligt nok paastod han ligeledes, da det for to Aar siden sidst

brændte hos ham, at han havde mistet en større Sum Penge ved Ildbranden. Men da han altid har sidst det smaat i det, troede man ham ikke dengang, og da han nylig har faaet flere Vetsler protesterede, har Politiet ment, at der forelaa Grund nok til at slaa ned paa ham.

Rimeligvis beholder Politiet ham. Gaarden var godt assureret, og alt taler for, at det er ham selv, der har brændt den af og derved berøvet sels Mennesker Livet.

Kong Christians Hjemkomst.

Den 19. Jan. Estim. Kl. 3.4 satte Hs. Maj. Kongen atter Foden paa dansk Grund efter sit ufrivilligt lange Forvar i Udlandet. Kongen ledsagedes af Hertuginde Thyra og Prins Valdemar og modtoges ved Landstigningen i Gedser af Prinsesse Marie. Endvidere var til Steede Stifamtmand Jøbedsen, Jernbaneinspektør Haarløv og Søfartssjef Hammer.

Kl. 3.23 afrejste Kongen med det ordinære Gæstestog, hjulst af livlige Hurraaraab.

I København havde Efterretningen om Kongens Hjemkomst kaldt en stor Mængde Mennesker ud til Banegaarden. Banegaardspladsen var fort af Mennesker, og paa Perronen var der Trængsel, da Toget nogle Minutter før Kl. 7 rullede ind i Hallen.

Kongen steg med noget Besvær ud af Salonvognen, og en af de tilstedeværende ubrakte et af 9 taktfaste Hættæer bestaet „Kongen leve“.

Til Steede ved den egentlige Modtagelse var iøvrigt Drs. Igl. Højesteret Kronprinsen, Kronprinsessen, Prins Christian, familje Minister, Diplomatiets Repræsentanter, Overpræsident Oldenburg, Sjællands Biskop, Dr. Stat Rørdam, Stiftsprovst J. Poull, Universitetets Rektor, Dr. theol. P. Madson m. fl.

Kongen, der saa rast ud og bevægede sig med nogenlunde Lethed, gav en kort Skur for de tilstedeværende, hvorefter Vortskæfelen foregik under Mængdens Hyldest.

Langs Stræget, hvor Ekvipagerne passerede, hilstes Kongen med tavst Erbødighed. „Hotel Bristol“ og mange Huse i Amaliegade var illuminerede.

I Takket i Aftes deltog Hs. Maj. Kongen, Hertuginde og de tjenstgørende Kavallerer. Hos Kongen sporede en Smule Træthed efter Rejsen, men ellers var hans Udseende lige saa friskt som før Rejsen, kun havde han endnu lidt Smertor i den ene Fod, men han gik let og uden Understøttelse. Rejsen var foreløbet paa den heldigste Maade.

Regeringens Førelse.

I Anledning af Kongens Hjemkomst er der udstedt en allerhøjeste Rundbrevelse om, at Kongen atter selv har overtaget Regeringens Førelse.

Senator Hannas Tilstand er kritisk.

Efter Lægerens Konsultation Kl. 9 om Morgenen, 5. Febr., udstedtes følgende Bulletin:

Senator Hanna har Infyld Fæstet. Diagnosen er bleven stadfæstet af den Blodundersøgelse, som Dr. Edward Behrend har foretaget.

Den 8. Febr. meddes der: „I det hele taget er Senatoren svagere, end han nogen Sinde har været, men Lægerne siger, at Eghdommen gaar sin regelmæssige Gang.“ De, som passer ham, mener dog, at der er haabefulde Udsigter til, at han skal komme over det.

Rusland og Japan i Realiteten paa Krigsfod.

Der bliver formodentlig ingen formel Krigserklæring givet.

England er aktiv.

London, 8. Febr. — Exchange Telegraphs Korrespondent i Paris har det fra officielle Kredse, at Frantrig er bestemt paa at gøre et øjeblikkeligt og alvorligt Forsøg paa at nægde mellem Rusland og Japan. Der siges, at Magterne har forstret Frantrig om deres moralske Stilling i dets Forsøg.

Baron Gapanji, Japans Minister i London, indrømmede i Dag tidlig, at der var Krigstilstand mellem Rusland og Japan.

Der bliver muligvis ingen Krigserklæring givet. Det engelske Udenrigsdepartement holdes stadig underrettet om hver af Japans Bevægelser, dets Krigsplaner s. v. v.

Den britiske Flaade holder sig særlig til at bryde op paa et Øjeblikts Varjel, i Tilfælde Krigen bryder ud. Admiraltiet telegraferede i Aftes til alle sine Brigader og andre Afdelinger, som har Reservemandstab i Tjeneste, og spurgte om Antallet af disse Mand og andre Enteligheder. Der indløder telegrafiske Svar.

Kabinetet holdt Møde i Dag ved Middagstid for at overveje Situationen i Osten.

„The Pag. Rai.“ publicerer et Telegram fra en Tokio Korrespondent, som melder, at man hvert Øjeblik ventor Krigserklæring. De gamle Raad har holdt Møde i Dag under Mikadoens Forsæde.

Japans første Bevægelse vil blive at sende en Flaade til Korea.

I Dag sagde Sekretær Asteer Douglas som Svar paa et Spørgsmaal:

„Vi er officielt underrettede om, at den diplomatiste Forbindelse mellem Rusland og Japan er afbrudt, men i det enkelte kan vi ikke sige andet end hvad Præsidenttelegrammerne har sagt.

Videre hævder det fra London: Den væsentligste Mhed er, at en stærk japanesisk Flaade er afsjælet til Genuipso, Korea, og at flere russiske Handelsdampere er bleven tagne.

St. Petersburg, 8. Feb. — Tract af at vente længere paa Ruslands Svar paa dens sidste Note har den japanesiske Regering i Gaar gennem Grev Lamson, Ruslands Udenrigsminister, officielt bekendtgjort, at Japan har bestemt at afbryde al diplomatisk Forbindelse med Rusland og straks at hjemkalde sin Gesandt og hele sin Legation fra St. Petersburg.

Følgende denne Japans Befendtgørelse udfendte den russiske Regering straks et Cirulære, hjemkalde den russiske Legation fra Tokio og erklærede, at Japans Handling, idet det ikke afvæntede Ruslands Svar, laastede hele Ansvar for, hvad der maatte følge, over paa Japan.

Veibingen af, hvilket Stridt Japan havde foretaget, vakte stor Forbavselse og Bevægelse her. Ruslands Svar var allerede i den russiske Minister Baron de Rosens Hænder for at leveres til Japans Udenrigsminister, da Japans Gesandt, M. Kurino om Eftermiddagen Kl. 4 viste sig i Udenrigsdepartementet og bad om sin Rejsepas. Han fik den straks.

I utrolig kort Tid havde hele den japanesiske Legation pakket sammen og var rejsefærdig. De tog Høflig Afsked med Diplomaterne i St. Petersburg, fire „cars“ var tilreede for dem, og saa for de de afsted. Medens det siges fra russiske Steede, at Ruslands Svar var færdigt

til Aflevering, saa var det dog ikke leveret til Japan, og dette Land havde sikkert længe nok ventet taalmødtig derpaa. M. Melono har udstedt en Erklæring, som paastaar, at Rusland alene kan holdes ansvarlig for den nærværende Situation. Han paastaar, at naar Rusland siger, at det har sendt sit Svar, saa er det stoffende, da Japan aldrig har modtaget Japan gentagende bad om Svar, imødefom Rusland det ikke, men holdt i dets Sted paa med sine Krigsforberedelser.

Japan kan ogsaa se og ræsonere.

Røden i Kalesjund.

Røden efter den store Brand i Kalesjund, Norge, er forfærdelig.

Mange Tusinde af de brandlidte staar blottede for alt, og det værste er, at de heller ingen Erhvervstilbde har.

Der er dog ydet dem storartet Hjælp, men der skal ogsaa meget til, før det forslaar til en halv Snes Tusinde Mennesker.

Som vi før fortalte, blev der straks sat Indsamlinger i Eng, og Sverrigs og Norges Kongefamilie begyndte Listen med rige Gaver. Dronningen aabnede Listen med 10,000 Kroner.

Den tyske Kæjser har ydet storartet Hjælp, og det fortjener særlig Paakendelse, fordi han sendte den øjeblikkelige.

Den 28. Jan. telegraferedes, at Damperen „Phonicia“, som efter Kæjserens Ordre sendtes til Kalesjund med Læger og Forraad, søggede for 4,000 Mennesker og havde forraad til dette Antal i 20 Dage.

Den 29. Jan. telegraferedes, at det nordtyske Klops Damp „Weimar“ var naaet Kalesjund og tog sin Del i Hjelpearbejdet. Den sørgede for 2,500 Mennesker, hvoraf 500 var Kvinder, Børn og syge Foll, som fik Anledning til at sove om Bord.

Den 28. Jan. sendte „Minneapolis Tidende“ 1000 Kr. telegrafisk til Kalesjunds Byfoged, og samme Dag telegraferedes der 2000 Kr. i Fortbud af en Komite af Kalesjundens. Flere enkelte Nordmand her i Amerika har bidraget under Gaver til de nødlidende. — faaledes „Mpls. Tid.“ \$100, E. A. Smith, Minneapolis, \$100; Olaf D. Seale, \$300; P. A. Nytreim, Park River, N. D., \$40. Desuden foretages der almindelig Indsamling af mindre Bidrag.

De danske Atlanterhavsover

er den omfattende Belegelse, hvorefter en Forening af samme Navn har dannet sig for at fremme den økonomiske Udvikling og styrke Fællesskabet mellem det danske Kgl. familje Beboere, baade dem i Kongeriget, paa Færøerne, Island, Grønland og i dansk Vestindien.

Det er jo desværre en kendtgørelse, som Foreningens Præsident, Kammerherre K. Sehested, maatte faaffaa paa et Møde d. 16. Jan., at det danske Rigslægemed biblil ikke har vist nogen særlig Kraft i Henseende til at drive Bløbet ud i de fjerne Rigskdele; men lige saa sikkert er det, at Forholdet herefter maa blive et andet, og for at dette kan naaes, er ovennævnte Forening, der snart vil træde frem for Offentligheden, dannet.

Foreningen sthyder den kraftige og patriotiske Bevægelse, som gik gennem det danske Folk under det vestindiske Salgsopgørelse, sin Tilblivelse, og ligesom denne Bevægelse, er den udenstygge af partipolitisk Færd, kun baaren frem af et ærligt og mandigt Nyste om at tage nationale Opgaver op, der alt for længe er forfomte. Giblil har Foreningen søgt at konstituere sig ved et Par Møder.